

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

PodĎakovanie za úrody zeme: Vďaka za Božie dary (1.10.2017)

1. Tes 5,18

Za všetko ďakujte, lebo taká je Božia vôľa pri vás v Kristovi Ježišovi.

Bratia a sestry

Slovo vďačnosť je v dnešnej dobe takým, dá sa povedať už neznámym slovom. Slovom, ktoré sa nám už veľmi ťažko vyslovuje. Byť niekomu za niečo vďačný a poďakovať mu, to by malo byť pre nás kresťanov prirodzené. Lenže trendom dnešnej doby je všetko brať ako samozrejmosť, ako niečo, čo bol ten druhý povinný urobiť. Lenže to Božie slovo nám hovorí, aby sme si jeden druhého vážili. Ak niekto niečo pekné urobí, je našou povinnosťou ísť za ním a povedať mu, že si to vážime. Že sme mu vďační za tú peknú vec, ktorú urobil. Takýto postoj bude zároveň motiváciou pre daného človeka, že nerobí veci nadarmo a bude sa snažiť ešte viac.

Poznáte to, ako je to s deťmi v škole. Pokiaľ po nich učitelia a rodičia stále kričia a nie sú spokojní s ich výkonomi, to dieťa si prestane dôverovať. Vyrastie na dospelého človeka, ktorý si v ničom nebude veriť, pretože od malička mu vtíkali do hlavy, že nič nedokáže spraviť poriadne. Ale ak chceme študenta priviesť k výkonu, musíme mu neustále pripomínať, ako si ho vážime a máme ho radi. Zároveň veríme, že sa dokáže poriadne pripraviť do školy a v živote to ďaleko dotiahne.

Milan Rastislav Štefánik, ktorý vyrástol na fare v Košariskách pod láskavým vedením svojho otca, farára, sa zorientoval už v mladosti. Tam sa položili pevné základy jeho osobnosti, preto neskôr ako dospelý muž si razil cestu života heslom: „Prebijem sa, pretože sa prebiť chcem“. Skrátka veril si, že je Bohom pre niečo v tomto svete určený a poslaný pre konkrétne úlohy.

Apoštol Pavol píše v dnešnom biblickom texte slová: *Za všetko ďakujte, lebo taká je Božia vôľa pri vás v Kristovi Ježišovi.* Pri slovese **ĎAKUJTE** je použité v origináli grécke slovíčko **EUCARISTEITE**, čo znamená v preklade **ĎAKUJTE**, ale v doslovnom preklade by sme mohli povedať **DOBROREČTE**.

Za všetko v živote máme byť Pánu Bohu vďační, dobrorečiť Mu, ďakovať za Jeho požehnanie. V dnešný deň ďakujeme Pánu Bohu za tohtoročnú úrodu, ktorú sme pozbierali z našich sadov, polí a viníc. Je dôležité byť Pánu Bohu vďační, pretože to nie je samozrejmosť, že máme čo do úst vložiť. Pretože keď žijeme životom bez vďačnosti, všetko potom aj v materiálnej oblasti berieme ako samozrejmosť.

Keď idete do nejakého supermarketu, kúpite si potraviny, navaríte si obed, či pripravíte si večeru, robíte to akosi automaticky. Veď mám určité peniaze, idem a kúpim, čo je potrebné. Lenže aj potraviny, ktoré kúpime sú Božím darom, ktoré niekto vypestoval a Pán Boh požehnal z nich úrodu. Preto je vždy dôležité, aby sme si pred jedlom vedeli zložiť ruky a v krátkej modlitbe Pánu Bohu ďakovať a dobrorečiť za ten pokrm a nápoj, ktorý ideme práve konzumovať. Odkedy vedel náš Danielko hovoriť, naučili sme ho malú modlitbičku pred jedlom. Keď si ako rodina sadneme v kuchyni za stôl, on sa pomodlí jej slová: „Požehnaj nám z nebies Pane, dary pred nás predkladané“. My sa modlíme spolu s Ním. Vtedy si človek viac uvedomí, že aj to čo máme do úst vložiť nie je samozrejmosťou, ale Božím darom.

V pondelok sme mali na gymnáziu náboženstvo, kde sme preberali tému s názvom: „Kam smerujeme?“ V učebnici náboženskej výchovy je pri tejto téme umiestnená fotografia, ktorá medzi

študentmi vzbudila rôzne emócie, o ktorých sme sa potom rozprávali. Na tejto fotografii je zobrazené jedno malé africké dieťa, ktoré leží na zemi. Toto dieťa je vychudnuté a je doslovne potiahnuté iba kožou. Asi tri metre od neho sedí na zemi sup, ktorý čaká na svoju korisť, kým zomrie. Diskusia na túto tému bola veľmi zaujímavá. Študenti hovorili o tom, čo cítia. Jedni hovorili o slzách, ktoré sa im tlačili do očí. Boli to slzy nad nespravodlivosťou, ako môžu byť niektoré krajiny sveta bohaté a v mnohých ďalších krajinách ľudia umierajú od hladu. Ďalej hovorili o smútku nad svojou vlastnou neschopnosťou pomôcť tomuto malému dieťaťu, aby nezomrelo od hladu. Nasledovala téma o sociálnej nespravodlivosti sveta, o skorumpovaných vláдах niektorých krajín sveta, ktorým sa zdá byť vojna dobrým prostriedkom na zbohatnutie. Nehanbia sa privlastniť si finančnú, alebo materiálnu pomoc, ktorú posielajú ľuďom v núdzi iné štáty a organizácie. Ako veľmi sa človek vzdialil obrazu, na ktorý bol Pánom Bohom stvorený. Hriech nás ovláda do takej miery, že nedokážeme zvládnuť zodpovednosť za náš pozemský domov, ktorý nám bol zverený do starostlivosti. Nakoniec sme sa so študentami zhodli na tom, že aj keď sa na Slovensku sťažujeme na podmienky pre život, nie sme ani zďaleka tak na tom zle, aby sme nemali čo do úst vložiť.

Neviem či niekto z nás pozná pocit dlhotrvajúceho hladu. Pretože ak som hladný, idem do chladničky. Ak je prázdna, nakúpim potraviny. Ale predstavte si, že by ste nejedli niekoľko dní. Takýto pocit na Slovensku nikto z nás nepozná.

Preto máme Pánu Bohu za čo ďakovať. Aj keď bolo tohoročné leto mimoriadne suché, predsa sme pozbierali pomerne dobrú úrodu. To nie je samozrejmá to je dôvod na našu vďačnosť Pánu Bohu.

Kedy teda budeme žiť životom vďačnosti? Vtedy, keď budeme prežívať každodenný duchovný rozmer s Pánom Bohom. Dopracovať sa do tohto štádia môžeme jednoduchými krokmi. Každý deň keď si zložíme ruky a poďakujeme sa Pánu Bohu za to, že sme sa vôbec mohli do toho nového dňa zobudiť. Poďakujeme za svoju rodinu, za manželku – manžela, za svoje deti, rodičov. Poručíme ich do Božej ochrany, aby ich aj toho dňa Pán Boh sprevádzal a ochraňoval od zlého. Ďalej Pánu Bohu máme každodenne ďakovať za zamestnanie, ktoré máme. Za peniaze, ktoré smieme v práci zarobiť. Za zdravie, ktoré nám dáva. Za strechu nad hlavou, že nemusím spať pod mostom. Ďalej by sme sa mali modliť za svoju duchovnú rodinu, za svoj zbor, za konkrétnych ľudí, ktorí v ňom žijú. Je nespočetne veľa vecí, za ktoré Pánu Bohu môžeme každý deň ďakovať. Preto nám hovorí apoštol Pavol: *Za všetko ďakujte, lebo taká je Božia vôľa pri vás v Kristovi Ježišovi*. To je vôľa Božia, tak to má byť, takto máme kráčať, toto je program pre náš život.

Pretože ak nežijem s Pánom Bohom, potom aj samotné slovíčko **ĎAKUJEM** nebude hrať v mojom živote veľkú rolu. Pretože ak každodenne neďakujem, nedobrorečím Pánu Bohu za všetko, čo nám na každý deň dáva, potom nemám s Ním živý vzťah. Pokiaľ nebudem mať živý vzťah s Pánom Bohom, nebudem ho môcť premeniť na konkrétne skutky medzi ľuďmi. Skrátka povedané, ak Pánu Bohu neviem povedať „Ďakujem Ti Bože“, potom to slovo **ĎAKUJEM** nebudem vedieť povedať ani druhému človeku. Všetko budem v živote brať automaticky, bez vďaky, bez dobrorečenia. Takýmto štýlom života budem vyčerpaný, vystresovaný, zahorknutý bez vnútornej radosti.

Nechajme sa teda inšpirovať samotnou vďačnosťou v dnešný deň v prvom rade za plody zeme. Ale budme vďační za všetko, čím nás Pán Boh obdarúva každý deň. Martin Luther to aj konkretizuje v Malom katechizme slovami: „ Verím, že ma Pán Boh, ako aj všetky ostatné stvorenia ráčil stvoríť a dal mi telo i dušu, oči, uši i všetky údy, rozum i všetky zmysly a ich doteraz zachováva. K tomu mi hojne a na každý deň dáva odev i obuv, pokrm i nápoj, dom, dvor, manželku (manžela) i dietky, pole, dobytok a rozličný majetok so všetkými potrebami života, mňa pred každým nebezpečenstvom chráni a od všetkého zlého zachováva. To všetko činí z púhej otcovskej a božskej dobroty a milosrdenstva,

bez akýchkoľvek mojich zásluh a hodností. Za to všetko povinný som Jemu ďakovať, Jeho chváliť, Jemu slúžiť a Jemu byť poslušný. To je iste večná pravda.

AMEN.